

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 8. februar 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-115/16	N Luxembourg 1 m.fl Grundet de meget lange spørgsmål, er nedenstående et uddrag af de forelagte spørgsmål. 1. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der er omfattet af direktivets artikel 3, og som under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager renter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er "retmæssig ejer" af disse renter i direktivets forstand?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	26.02.19
C-116/16	T Danmark m.fl. (sag forelagt af Østre Landsret) Grundet de meget lange spørgsmål, er nedenstående et uddrag af de forelagte spørgsmål. 1. Forudsætter en medlemsstats påberåbelse af direktivets artikel 1, stk. 2, om anvendelsen af interne bestemmelser, som er nødvendige for at hindre svig og misbrug, at den pågældende medlemsstat har vedtaget en specifik national bestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 1, stk. 2, eller at der i national ret findes almindelige bestemmelser eller grundsætninger om svig og misbrug, der kan fortolkes i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	26.02.19
C-117/16	Y Denmark Aps (sag forelagt af Østre Landsret) Grundet de meget lange spørgsmål, er nedenstående et uddrag af de forelagte spørgsmål. Forudsætter en medlemsstats påberåbelse af direktivets artikel 1, stk. 2, om anvendelsen af interne bestemmelser,	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	26.02.19

	<p>som er nødvendige for at hindre svig og misbrug, at den pågældende medlemsstat har vedtaget en specifik national bestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 1, stk. 2, eller at der i national ret findes almindelige bestemmelser eller grundsætninger om svig og misbrug, der kan fortolkes i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2?</p>			
C-118/16	<p>X Danmark A/S (sag forelagt af Østre Landsret) Grundet de meget lange spørgsmål, er nedenstående et uddrag af de forelagte spørgsmål. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der er omfattet af direktivets artikel 3, og som under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager renter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er »retmæssig ejer« af disse renter i direktivets forstand?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	26.02.19
C-119/16	<p>C Danmark I (sag forelagt af Østre Landsret) Grundet de meget lange spørgsmål, er nedenstående et uddrag af de forelagte spørgsmål. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF (1), jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der er omfattet af direktivets artikel 3, og som under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager renter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er »retmæssig ejer« af disse renter i direktivets forstand?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	26.02.19
C-299/16	<p>Z Danmark (sag forelagt af Østre Landsret) 1. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der er omfattet af direktivets artikel 3, og som under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager renter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er "retmæssig ejer" af disse renter i direktivets forstand?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	26.02.19

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
T-134/17	<p>Hércules Club de Fútbol mod Kommissionen Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse C(2017) 736 final af 2. februar 2017 i sagen GESTDEM 2016/6034-2016/6044 annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger..</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	12.02.19
T-131/16	<p>Belgien mod Kommissionen Påstande: — De annullationsanbringender, der er fremsat i stævningen, antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold. — Kommissionens afgørelse af 11. januar 2016 om skattefritagelse for overskydende fortjeneste, statsstøtteordning SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN), som Kongeriget Belgien har indført, annulleres, for så vidt som</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	13.02.19

	<p>statsstøtteforanstaltningerne ikke klart anføres, skatteordningen for overskydende fortjeneste kvalificeres som en støtteordning, og denne anses for at være statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked som omhandlet i artikel 107 TEUF.</p> <p>— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1 og 2, for så vidt som de anser skatteordningen for overskydende fortjeneste for statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked og i strid med de almindelige EU-retlige principper pålægger tilbagesøgning af den angivelige statsstøtte fra de koncerner, som de begunstigede tilhører.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>			
C-345/17	<p>Buivids</p> <p>Sagen vedrører: [1] Er aktiviteter som de i den foreliggende sag omhandlede, dvs. optagelse på en politistation af polititjenestemænd, der udfører proceduremæssige foranstaltninger, og offentliggørelse af videooptagelsen på webstedet www.youtube.com, omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 95/46?</p> <p>[2] Skal direktiv 95/46 fortolkes således, at de nævnte aktiviteter kan anses for behandling af personoplysninger i journalistisk øjemed som omhandlet i nævnte direktivs artikel 9?</p>	Justitsministeriet	Dom	14.02.19
C-423/17	<p>Warner-Lambert Company</p> <p>1. Skal artikel 11 i direktiv 2001/83 eller nogen anden EU-retlig bestemmelse fortolkes således, at en meddelelse, hvormed den, der ansøger om eller som er indehaver af en markedsføringstilladelse til et generisk lægemiddel som omhandlet i artikel 10 i direktiv 2001/83, meddeler myndigheden, at de dele af produktresumeeet for referencelægemidlet, som henviser til indikationer eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemand's patent, ikke er anført i produktresumeeet og på indlægssedlen, skal betragtes som en ansøgning om begrænsning af markedsføringstilladelsen med den virkning, at markedsføringstilladelsen ikke eller ikke længere gælder for de patenterede indikationer eller doseringsformer? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er artikel 11 og artikel 21, stk. 3, i direktiv 2001/83 eller nogen anden EU-retlig bestemmelse til hinder for, at den kompetente myndighed i forbindelse med en i henhold til artikel 6, jf. artikel 10, i direktiv 2001/83 meddelt tilladelse offentliggør produktresumeeet og indlægssedlen inklusive de dele, der henviser til indikationer eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemand's patent, såfremt ansøgeren om eller indehaveren af en markedsføringstilladelse har meddelt myndigheden, at de dele af produktresumeeet for referencelægemidlet, der henviser til indikationer doseringsformer, der er beskyttet af tredjemand's patent, ikke er anført i produktresumeeet og på indlægssedlen?</p> <p>3. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 2, at den kompetente myndighed kræver, at markedsføringstilladelsens indehaver på indlægssedlen, som skal være indeholdt i det pågældende lægemiddels pakning, skal optage en henvisning til myndighedens websted, hvor produktresumeeet er offentliggjort inklusive de dele, der henviser til indikationer</p>	Lægemiddelstyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	14.02.19

	eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemands patent, når disse dele i henhold til artikel 11 i direktiv 2001/83 ikke er anført på indlægssedlen?			
C-585/17	<p>Dilly's Wellnesshotel</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er en ændring af en godkendt støtteordning, hvorved en medlemsstat afstår fra fortsat at benytte støttegodkendelsen for en bestemt (adskillelig) gruppe af støttemodtagere og dermed blot reducerer støttevolumen for en eksisterende støtte, i en sag som den foreliggende en ændring af en støtteordning, som i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF (principielt) kræver anmeldelse? 2. Kan forbuddet mod gennemførelse i artikel 108, stk. 3, TEUF i tilfælde af en formel fejl i forbindelse med anvendelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 800/2008 af 6. august 2008 (Generel gruppefritagelsesforordning) føre til, at en begrænsning af en godkendt støtteordning ikke kan anvendes, således at medlemsstaten i sidste ende på grund af forbuddet mod gennemførelse bliver forpligtet til at betale en støtte til bestemte støttemodtagere (»påbud om gennemførelse«)? 3a. Opfylder en ordning om godtgørelse af energiafgifter som den i den foreliggende sag omhandlede, hvor godtgørelsesbeløbet for energiafgifterne entydigt er fastsat i loven ved en beregningsformel, betingelserne i Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108? 3b. Bevirker artikel 58, stk. 1, i forordning (EU) nr. 651/2014, at denne ordning om godtgørelse af energiafgifter er fritaget for perioden fra januar 2011?</p>	Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen Skatteministeriet	GA	14.02.19
C-58/18	<p>Schyns</p> <p>Sagen vedrører: a) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 1, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.75 i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren og kreditformidleren i de kreditaftaler, som de sædvanligvis tilbyder eller involveres i, skal tilvejebringe den kredittype og det kreditbeløb, der er mest passende, under hensyntagen til forbrugeren's finansielle situation på tidspunktet for aftalens indgåelse og til kredittens formål, for så vidt som den sidstnævnte bestemmelse indeholder en generel forpligtelse for kreditgiveren eller kreditformidleren til at tilvejebringe den mest passende kredit for forbrugeren, som ikke fremgår af det nævnte direktivs ordlyd? b) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 2, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.77, stk. 2, første afsnit, i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren kun kan indgå en kreditaftale, hvis</p>	Finanstilsynet	GA	14.02.19

	<p>vedkommende i betragtning af de oplysninger, som denne råder over eller bør råde over, navnlig på grundlag af den søgning, der kræves i artikel 9 i loi du 10 août 2001 relative à la Centrale des crédits aux particuliers, og på grundlag af de i artikel 10 nævnte oplysninger, med rimelighed må formode, at forbrugeren vil kunne opfylde de forpligtelser, der følger af aftalen, for så vidt som det følger heraf, at kreditgiveren selv tager stilling til, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugersens sted?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler da fortolkes således, at det alligevel forpligter kreditgiveren og kreditformidleren til at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugersens sted?</p>			
C-154/18	<p>Horgan et Keegan</p> <p>1) Udgør det indirekte forskelsbehandling som følge af alder som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, når en medlemsstat i sin egenskab af arbejdsgiver fastsætter lavere løntrin for nyansatte i professionen som national lærer, mens lønnen for allerede ansatte lærere forbliver uændret, når: (a) de reviderede lønskalaer og de eksisterende lønskalaer gælder for alle lærere i de respektive kategorier uafhængigt af de pågældendes alder; (b) der på det tidspunkt, hvor ansættelsen og indplaceringen på løntrin fandt sted, ikke var nogen forskel mellem aldersprofilen for de personer, der tilhører den højest betalte gruppe, og aldersprofilen for de personer, der tilhører den lavest betalte gruppe; (c) introduktionen af de reviderede lønskalaer har resulteret i en væsentlig lønforskel mellem de to grupper af lærere, der er beskæftiget med arbejde, der tillægges samme værdi; (d) gennemsnitsalderen for de personer, der er omfattet af de reducerede lønskalaer, er lavere end gennemsnitsalderen for de personer, der er omfattet af de oprindelige lønskalaer; (e) statslige statistikker for det tidspunkt, hvor de lavere lønskalaer blev indført, viser, at 70% af de lærere, der blev udnævnt, var 25 år eller yngre, og at det er en typisk aldersprofil for nyansatte nationale lærere i et givet år; og (f) nationale lærere, der blev ansat i professionen i 2011 og derefter, finansielt er stillet klart ufordelagtigt i sammenligning med deres lærerkolleger, der er ansat før 2011? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, kan indførelsen af de lavere lønskalaer da objektivt begrundes i behovet for at opnå mellem- til langfristede strukturelle omkostningsreduktioner inden for offentlige ydelser som følge af betydelige budgetmæssige begrænsninger for staten og/eller i vigtigheden af at bevare gode forhold mellem arbejdsgivere og daværende arbejdstagere i form af statsansatte og andre offentligt ansatte? 3) Ville spørgsmål 2 skulle besvares anderledes, såfremt staten kunne have opnået en tilsvarende besparelse ved at nedsætte lønnen for alle lærere med et betydeligt lavere beløb end den nedsættelse, der udelukkende fandt anvendelse over for nyansatte lærere? 4) Ville spørgsmål 2 og 3 skulle besvares anderledes, såfremt beslutningen om ikke at foretage reduktioner i lønskalaerne for de lærere, der allerede var i ansættelse, blev truffet af</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.02.19

	hensyn til en kollektiv overenskomst mellem regeringen som arbejdsgiver og fagforeninger, der repræsenterer offentligt ansatte, hvori regeringen havde forpligtet sig til at undlade at foretage yderligere lønedsættelser for daværende offentligt ansatte, der allerede havde været udsat for lønedsættelser, og [af hensyn til] de konsekvenser, det kunne få for forholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere, hvis overenskomsten ikke blev overholdt, under henvisning til det forhold, at den nye lønskala, der blev indført i 2011, ikke var omfattet af en sådan kollektiv overenskomst?			
T-91/17	L mod Parlamentet Påstande: — Annullation af afgørelsen truffet af Europa-Parlamentets ansættelsesmyndighed den 31. august 2016 om afslag på at godkende to lægeerklæringer indhentet af sagsøgeren med henblik på at begrunde visse fravær fra arbejdet og om i overensstemmelse hermed at meddele, at det pågældende fravær ikke er tilladt.	Moderniseringsstyrelsen	Dom	14.02.19
C-497/17	Oeuvre d'assistance aux bêtes d'abattoirs Skal de gældende EU-retlige forskrifter, der bl.a. fremgår af: – artikel 13 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde – Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 af 28. juni 2007, hvortil gennemførelsesbestemmelser er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 889/2008 af 5. september 2008 – og Rådets forordning (EF) nr. 1099/2009 af 24. september 2009 fortolkes således, at de tillader eller forbyder, at EU-mærket »økologisk landbrug« udstedes til produkter fremstillet af dyr, som uden forudgående bedøvelse har været genstand for en rituel slagting, der er foretaget under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1099/2009?	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.02.19
C-581/17	Wächtler Sagen vedrører: Skal bestemmelserne i aftalen af 21. juni 1999 mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer, som trådte i kraft den 1. juni 2002, navnlig aftalens præambel samt artikel 1, 2, 4, 6, 7, 16 og 21 og bilag I, artikel 9, fortolkes således, at de er til hinder for lovgivning i en medlemsstat, hvorefter latente, endnu ikke realiserede stigninger i værdien af selskabsrettigheder beskattes (uden henstand) for at sikre, at intet materielt beskatningsgrundlag undgår beskatning, når en statsborger i denne medlemsstat, der er fuldt skattepligtig i denne stat, flytter fra denne stat til Schweiz og ikke til en EU-medlemsstat eller en stat, som er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS)?	Skatteministeriet	Dom	26.02.19
C-33/18	V Skal artikel 87, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at en person, der, inden den 1. maj 2010, indledte en lønnet beskæftigelse i Storhertugdømmet Luxembourg og selvstændig virksomhed i Belgien, for at være omfattet af den lovgivning, der finder anvendelse i henhold til forordning nr. 883/2004, skal indgive en udtrykkelig anmodning herom, selv om den pågældende ikke var omfattet af den belgiske lovgivning før den 1. maj 2010 og først var omfattet af den	Beskæftigelsesministeriet	GA	26.02.19

	<p>belgiske lovgivning om den sociale sikringsordning for selvstændige erhvervsdrivende med tilbagevirkende kraft efter udløbet af den frist på tre måneder, der løb fra den 1. maj 2010? • Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, medfører anmodningen som omhandlet i artikel 87, stk. 8, i forordning nr. 883/2004 indgivet under de ovenfor beskrevne omstændigheder da anvendelse af lovgivningen i den kompetente medlemsstat i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004 med tilbagevirkende kraft fra den 1. maj 2010?</p>			
C-129/18	<p>SM</p> <p>1) Er et barn, som er sat under permanent juridisk værgemål hos en unionsborger eller unionsborgere på grundlag af »kefalah« eller en tilsvarende ordning, der er fastsat i lovgivningen i den pågældendes oprindelsesland, en »direkte efterkommer« som omhandlet i artikel 2, nr. 2), litra c), i direktiv 2004/38? 2) Kan andre bestemmelser i direktivet, særligt artikel 27 og 35, fortolkes således, at de er til hinder for, at børn, der er ofre for eller risikerer udnyttelse, misbrug eller menneskehandel, får tilladelse til indrejse? 3) Har en medlemsstat ret til, inden den anerkender et barn, som ikke er efterkommer i lige linje til EØS-statsborgeren, som direkte efterkommer i henhold til artikel 2, nr. 2), litra c), at undersøge, om procedurerne for at sætte barnet under den pågældende EØS-statsborgers værgemål eller tillægge denne forældremyndighed over barnet gjorde det muligt at tage tilstrækkeligt hensyn til det pågældende barns tarv?</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet Børne- og Socialministeriet</p>	GA	26.02.19
C-563/17	<p>Associação Peço a Palavra e.a</p> <p>Sagen vedrører : 1) Er det i strid med EU-retten, navnlig artikel 49 TEUF og 54 TEUF, samt de principper, der indgår deri, at et krav om opretholdelse af hovedsædet for og den faktiske ledelse af et statsejet selskab, der driver luftfartsvirksomhed i den medlemsstat, hvor det blev oprettet, i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af dette selskabs egenkapital opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren? 2) Er det i strid med EU-retten, navnlig artikel 56 TEUF og 57 TEUF og de principper, der indgår deri, samt princippet om forbud mod forskelsbehandling, proportionalitetsprincippet og nødvendighedsprincippet, at et krav om, at den erhvervende enhed skal opfylde den offentlige serviceforpligtelse, i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af det nævnte selskabs egenkapital opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren? 3) Er det i strid med EU-retten, navnlig artikel 56 TEUF og 57 TEUF og de principper, der indgår deri, at et krav om, at den erhvervende enhed skal opretholde og udvikle det nuværende nationale centrum for operationer (hub), i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af det nævnte selskabs egenkapital opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren? 4) Under hensyn til det</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	Dom	27.02.19

	<p>nævnte selskabs virksomhed, og når det tages i betragtning, at overdragelsen af dets egenkapital er genstand for en privatiseringsprocedure, skal det da antages, at en sådan virksomhed udgør en tjenesteydelse i det indre marked, der er omfattet af direktiv 2006/123/EF, og at undtagelsen i dette direktivs artikel 2, nr. 2), litra d), om tjenesteydelser på transportområdet, foreligger? Er den nævnte procedure i givet fald ligeledes omfattet af det nævnte direktiv? 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er det da i strid med det nævnte direktivs artikel 16 og 17, at et krav om, at den erhvervende enhed skal opfylde den offentlige serviceforpligtelse, i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af det nævnte selskabs egenkapital, opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren? 6) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er det da i strid med det nævnte direktivs artikel 16 og 17, at et krav om, at den erhvervende enhed skal opretholde og udvikle det nuværende nationale centrum for operationer (hub), i forbindelse med proceduren for den indirekte privatisering af det nævnte selskabs egenkapital opstilles i de dokumenter, der regulerer denne procedure, som kriterium for udvælgelse af købstilbuddene fra de potentielle investorer og af de tilbud, der afgives i forbindelse med udbudsproceduren?</p>			
C-388/17	<p>SJ</p> <p>Spørgsmål 1: Skal artikel 5, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2004/17/EF fortolkes således, at der foreligger et net til transporttjenester, når transporttjenester på et statsligt forvaltet jernbanenet til national og international jernbanetrafik leveres i henhold til bestemmelser i national lovgivning, som gennemfører direktiv 2012/34/EU, hvilke bestemmelser indebærer, at tildelingen af jernbaneinfrastrukturkapacitet baseres på ansøgninger fra jernbanevirksomheder, og at samtlige ansøgninger skal imødekommes i videst muligt omfang? Spørgsmål 2: Skal artikel 5, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2004/17/EF fortolkes således, at en virksomhed, der udføres af en jernbanevirksomhed som omhandlet i direktiv 2012/34/EU, og som indebærer, at offentligheden tilbydes transporttjenester på et jernbanenet, udgør tilrådighedsstillelse eller drift af net som omhandlet i bestemmelsen?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	28.02.19
C-579/17	<p>Gradbeništvo Korana</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EUT 2012, L 351, fortolkes således, at sager, som omhandler håndhævelsen af Bauarbeiter-Urlaubsund Abfertigungskasses (ferie- og aftrædelseskasse for ansatte i byggebranchen, herefter »BUAK«) krav på tillæg mod arbejdsgivere som følge af udstationering af arbejdstagere uden sædvanligt arbejdssted i Østrig med henblik på udførelse af arbejde eller i forbindelse med overladelse af arbejdskraft til Østrig eller mod arbejdsgivere med hjemsted</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	28.02.19

	<p>uden for Østrig i forbindelse med beskæftigelse af arbejdstagere med sædvanligt arbejdssted i Østrig, er »civil- og handelsretlige sager«, på hvilke den nævnte forordning finder anvendelse, selv om BUAK's krav på tillæg ganske vist vedrører privatretlige ansættelsesforhold og har til formål at dække arbejdstagernes privatretlige krav på ferie og feriepenge på grundlag af ansættelsesforholdene med arbejdsgiverne, men– såvel størrelsen af arbejdstagernes krav på feriepenge i forhold til BUAK som størrelsen af BUAK's krav på tillæg i forhold til arbejdsgiverne fastsættes ved kontrakt eller overenskomst, men ved en bekendtgørelse fra en forbundsminister,– de tillæg, som arbejdsgiverne skylder BUAK, foruden at dække udgiften til de ferievederlag, der skal betales til arbejdstagerne, også tjener til at dække BUAK's administrationsomkostninger og– BUAK i forbindelse med forfølgelse og håndhævelse af sine krav på sådanne tillæg i kraft af lovbestemmelse har mere vidtgående beføjelser end en privatperson, idet– arbejdsgiverne under sanktion af bøde er forpligtet til at indgive såvel begivenhedsrelaterede som månedlige indberetninger til BUAK under anvendelse af BUAK's kommunikationskanaler, til at medvirke og tåle kontrolforanstaltninger fra BUAK, til at give indsigt i løn-, forretnings og øvrige bilag og til at give oplysninger til BUAK og– BUAK i tilfælde af arbejdsgivernes tilsidesættelse af indberetningspligten har ret til at beregne de tillæg, som arbejdsgiverne skylder, på grundlag af egne undersøgelser, idet BUAK's krav på tillæg i så fald uafhængigt af de faktiske forhold i forbindelse med udstationeringen henholdsvis beskæftigelsen har gyldighed i den størrelse, som BUAK har beregnet?</p>			
C-624/17	<p>Tronex</p> <p>Sagen vedrører: (1) Det første spørgsmål 1.1) Skal en detailhandler, som leverer en genstand, som en forbruger har returneret til ham, eller en genstand, som er blevet overflødig i hans sortiment, tilbage til sin leverandør (det være sig importøren, engroshandleren, distributøren, producenten eller en anden, som han har modtaget genstanden fra) anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 1.2) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 1.1), om der herved er tale om en genstand, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe? 1.3) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 1.1), om der herved er tale om en genstand, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at genstanden som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige formål? (2) Det andet spørgsmål 2.1) Skal en detailhandler eller en leverandør, som videresælger en genstand, som en forbruger har returneret til ham, eller en genstand, som er blevet overflødig i hans sortiment, til en opkøber (af restpartier), anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 2.2) Har størrelsen af den købspris, som opkøberen skal betale til detailhandleren eller leverandøren, betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1)? 2.3) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1), om der er tale om en genstand, som har en mangel eller en defekt, der er</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	28.02.19

	<p>nem at afhjælpe? 2.4) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1), om der er tale om en genstand, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at genstanden som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige anvendelsesformål? (3) Det tredje spørgsmål 3.1) Skal en opkøber, der til en (udenlandsk) tredjemand videresælger hos detailhandlere eller leverandører opkøbte varer, der er returneret af forbrugere og/eller blevet overflødige, anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)?</p> <p>3.2) Har størrelsen af den købspris, som tredjemanden skal betale til opkøberen, betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1)?</p> <p>3.3) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1), om varepartiet også indeholder varer, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe?</p> <p>3.4) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1), om varepartiet også indeholder varer, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at den omhandlede genstand som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige anvendelsesformål?</p> <p>3.5) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.3), eller spørgsmål 3.4), hvilken procentsats de defekte varer udgør af hele det parti, der er videresolgt til tredjemanden? I bekræftende fald, hvilken procentsats er da afgørende?</p>			
C-649/17	<p>Amazon EU</p> <p>EU-Domstolen forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkning af artikel 6, stk. 1, litra c), i Europa- Parlamentet og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder (EUT 2011, L 304, s. 64): 1. Kan medlemsstaterne fastsætte en bestemmelse, der – sådan som bestemmelsen i artikel 246a § 1, stk. 1, første punktum, nr. 2, i Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (lov om ikrafttrædelse af den tyske borgerlige lovbog, herefter »EGBGB«) – pålægger den erhvervsdrivende i forbindelse med indgåelse af aftaler om fjernsalg, og inden forbrugeren indvilliger i at indgå aftalen, altid (og ikke blot eventuelt (»gegebenenfalls«)) at stille sit telefonnummer til rådighed? 2. Betyder udtrykket »gegebenenfalls« [»eventuelle«] (der anvendes i den tyske version) i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, at en erhvervsdrivende kun er forpligtet til at give oplysning om kommunikationsmidler, der faktisk allerede findes i virksomheden, og at den erhvervsdrivende altså ikke har pligt til at oprette en ny telefon- eller telefaxforbindelse eller e-mailkonto, såfremt han beslutter også at indgå aftaler om fjernsalg inden for rammerne af sin virksomhed? 3. Såfremt andet spørgsmål skal besvares bekræftende: Betyder udtrykket</p>	Forbruger-ombudsmanden	GA	28.02.19

	<p>»gegebenenfalls« [eventuelle] (der anvendes i den tyske version) i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, at de kommunikationsmidler, der allerede findes i en virksomhed, kun er de kommunikationsmidler, som den erhvervsdrivende i hvert fald også faktisk anvender til [org. s. 3] kontakt med forbrugerne i forbindelse med indgåelse af aftaler om fjernsalg, eller omfatter de kommunikationsmidler, der allerede findes i virksomheden, også sådanne kommunikationsmidler, som den erhvervsdrivende hidtil udelukkende har anvendt til andre formål, såsom kommunikation med andre erhvervsdrivende eller myndigheder? 4. Er opregningen af kommunikationsmidler i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, nemlig telefon, telefaks og e-mail, udtømmende, eller kan den erhvervsdrivende også benytte andre kommunikationsmidler, der ikke nævnes i bestemmelsen – såsom internet-chat eller et system med opringning til forbrugeren – såfremt der herved sikres en hurtig kontaktetablering og effektiv kommunikation? 5. Er det afgørende ved anvendelsen af kravet om gennemsigtighed i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/83/EU, hvorefter den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysning om de i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU nævnte kommunikationsmidler på en klar og forståelig måde, at oplysningen gives hurtigt og effektivt?</p>			
C-673/17	<p>Planet49</p> <p>1. a) Er der tale om et gyldigt samtykke som omhandlet i artikel 5, stk. 3, og artikel 2, litra f), i direktiv 2002/58/EF, sammenholdt med artikel 2, litra h), i direktiv 95/46/EF, når lagringen af oplysninger eller adgang til oplysninger, som allerede er lagret på brugerens terminal, tillades ved hjælp af en forudindstillet afkrydsningsrubrik, som brugeren skal vælge fra for at nægte sit samtykke? b) Gør det en forskel i forbindelse med anvendelsen af artikel 5, stk. 3, og artikel 2, litra f), i direktiv 2002/58/EF, sammenholdt med artikel 2, litra h), i direktiv 95/46/EF, om de oplysninger, der lagres eller hentes, er personoplysninger? c) Foreligger der under de omstændigheder, der er nævnt i spørgsmål 1 a), samtykke som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), i forordning (EU) 2016/679? 2. Hvilke oplysninger skal tjenesteudbyderen give brugeren i forbindelse med de klare og fyldestgørende oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 5, stk. 3, i direktiv 2002/58/EF? Omfatter disse også cookiernes funktionsvarighed og spørgsmålet om, hvorvidt tredjemand får adgang til cookieerne?</p>	Erhvervsstyrelsen Erhvervsministeriet	GA	28.02.19
C-677/17	<p>Çoban</p> <p>Skal artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 3/80, sammenholdt med tillægsprotokollens artikel 59, fortolkes således, at den er til hinder for en lovbestemt ordning i en medlemsstat, såsom TW's artikel 4a, på grundlag af hvilken en tilkendt supplerende ydelse trækkes tilbage, når modtageren bosætter sig i Tyrkiet, herunder når modtageren har forladt denne medlemsstats område af egen drift? Har det herved betydning, at den pågældende på flyttetidspunkt ikke længere har ret til ophold i henhold til associeringsordningen, men har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge? Har det herved betydning, at den pågældende i henhold til den</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	28.02.19

	nationale lovgivning har mulighed for at vende tilbage inden et år efter flytningen og herved få tillægget tilbage, og at denne mulighed består, så længe den pågældende har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge?			
C-682/17	<p>ExxonMobil Production Deutschland</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er et anlæg, der fremstiller et produkt, hvis fremstilling ikke er omfattet af de aktiviteter, der er nævnt i bilag I til direktiv 2003/87/EF (som i den foreliggende sag fremstilling af svovl), og i hvilket der samtidig udøves aktiviteten »forbrænding af brændsel i anlæg med en samlet nominal indfyret termisk effekt på mere end 20 MW«, som i henhold til bilag I til direktiv 2003/87/EF er omfattet af emissionshandelsordningen, elektricitetsgenerator som omhandlet i artikel 3, litra u), i direktiv 2003/87/EF, når der i en sekundær installation til dette anlæg også fremstilles elektricitet til anlægget, og en (lille) del af denne elektricitet afgives til det offentlige elnet mod vederlag? 2. I tilfælde af, at første spørgsmål besvares bekræftende, spørges: Såfremt et anlæg som beskrevet i første spørgsmål er en elektricitetsgenerator som omhandlet i artikel 3, litra u), i direktiv 2003/87/EF, kan dette anlæg da også modtage en tildeling for varme i henhold til Kommissionens afgørelse 2011/278/EU i tilfælde, hvor varmen opfylder betingelserne i artikel 3, litra c), i afgørelse 2011/278/EU, men ikke er omfattet af de i artikel 10 a, stk. 1, tredje afsnit, stk. 3 og 4, i direktiv 2003/87/EF nævnte kategorier, dvs. varme fra forbrænding af affaldsgasser til fremstilling af elektricitet, fjernvarme og højeffektiv kraftvarmeproduktion? 3. Såfremt en tildeling for den i sagsøgerens anlæg producerede varme er mulig i henhold til besvarelsen af de første to spørgsmål: Er den CO₂, som udledes fra gasblandingen til atmosfæren i forbindelse med behandling af naturgas (i form af sur gas) i den såkaldte Claus-proces ved udskillelse af indholdet af CO₂ i naturgassen, emissioner, der som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU finder sted som følge af den i artikel 3, litra h), nr. v), nævnte proces? a) Kan CO₂-udledninger som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU, »finde sted som følge af« en proces, i hvilken den i råstoffet iboende CO₂ fysisk udskilles af gasblandingen og udledes i atmosfæren, uden at der ved den proces, der finder sted i denne forbindelse, opstår yderligere kuldioxid, eller forudsætter denne bestemmelse obligatorisk, at den CO₂, der udledes til atmosfæren, opstår første gang som resultat af processen? b) »bruges« der som omhandlet i artikel 3, litra h), nr. v), i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU et kulstofholdigt råmateriale, når den naturligt forekommende naturgas i forbindelse med den såkaldte Claus-proces anvendes til svovlproduktion, og den i naturgassen iboende kuldioxid herved udledes til atmosfæren, uden at den i naturgassen iboende kuldioxid deltager i den kemiske reaktion, der finder sted i processen, eller forudsætter begrebet »brug« obligatorisk, at kulstoffet deltager i den kemiske reaktion, der finder sted, eller sågar er nødvendigt for denne? 4. Såfremt tredje spørgsmål besvares bekræftende: Ud fra hvilket benchmark sker gratistildelingen af emissionskvoter, såfremt et anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen, både</p>	Energistyrelsen	GA	28.02.19

	opfylder kriterierne for at udgøre en delinstallation med varmebenchmark og kriterierne for at udgøre en delinstallation med procesmissioner? Har en ret til tildeling med varmebenchmark forrang frem for en ret til tildeling for procesmissioner, eller har retten til tildeling for procesmissioner som den mere specielle bestemmelse forrang frem for varmebenchmarket og brændselsbenchmarket?			
C-723/17	<p>Craeynest e.a.</p> <p>1) Skal artikel 4, stk. 3, og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union, sammenholdt med artikel 288, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde samt med artikel 6 og 7 i [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, fortolkes således, at såfremt det gøres gældende, at en medlemsstat ikke har placeret prøvetagningsstederne i en zone i overensstemmelse de kriterier, der er fastsat i punkt B, nr. 1, litra a), i bilag III til dette direktiv, skal de nationale retter på begæring af private, der er direkte eksponeret ved overskridelsen af grænseværdien som omhandlet i direktivets artikel 13, stk. 1, undersøge, om prøvetagningsstederne er placeret i overensstemmelse med disse kriterier, og hvis dette ikke er tilfældet, træffe alle nødvendige foranstaltninger over for de nationale myndigheder, såsom udstedelse af et påbud om, at prøvetagningsstederne placeres i overensstemmelse med disse kriterier?</p> <p>2) Er der sket en overskridelse af en grænseværdi som omhandlet i artikel 13, stk. 1, og artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, såfremt en overskridelse af en grænseværdi med midlingstid på et kalenderår, således som det følger af bilag XI til dette direktiv, allerede er fastslået på grundlag af måleresultaterne fra et enkelt prøvetagningssted som omhandlet i direktivets artikel 7, eller sker der kun en sådan overskridelse, når dette fremgår af gennemsnittet af måleresultaterne fra alle prøvetagningssteder i en bestemt zone i direktivets forstand?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	28.02.19
C-729/17	<p>Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 TEUF samt artikel 15, stk. 2, litra b) og c), og artikel 15, stk. 3, i direktiv 2006/123/EF (1), idet den i medfør af lov 3898/2010 og præsidentdekret 123/2011 har begrænset den retlige form af udbydere af mediationsuddannelser til nonprofitorganisationer, som skal være oprettet af mindst en advokatsammenslutning og mindst et erhvervskammer i Grækenland.— Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 TEUF og artikel 13, 14 og 50, stk. 1, i samt bilag VII til direktiv 2005/36/EF (2), idet den har undergivet proceduren for anerkendelse af akademiske kvalifikationer betingelser i form af yderligere krav vedrørende certifikaters indhold, har pålagt udligningsforanstaltninger uden en forudgående vurdering af reelle forskelle, og har opretholdt bestemmelser, som fører til forskelsbehandling, ved at kræve, at en ansøger, der ønsker godkendelse som professionel mediator, og som har en</p>	Uddannelses- og Forskningsministeriet	GA	28.02.19

	godkendelse opnået i udlandet eller fra en godkendt udenlandsk uddannelsesinstitution efter at have fulgt undervisning i Grækenland, skal have erfaring svarende til deltagelse i mindst tre mediationsprocedurer. — Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.			
C-9/18	Meyn Gælder pligten til anerkendelse efter artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (EUT L 403 af 30.12.2006, s. 18, herefter »tredje kørekortdirektiv«) – også, når en medlemsstat i Den Europæiske Union har ombyttet et kørekort uden at foretage egnethedskontrol, hvis det forrige kørekort ikke er omfattet af pligten til anerkendelse (her: det forrige kørekort udstedt af en anden medlemsstat i Den Europæiske Union beroede for sit vedkommende på ombytning af et kørekort udstedt af et tredjeland, jf. tredje kørekortsdirektivs artikel 11, stk. 6, tredje punktum)?	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	28.02.19
C-254/18	Syndicat des cadres de la sécurité intérieure 1. Skal bestemmelserne i artikel 6 og 16 i direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at de indfører et krav om en løbende referenceperiode, eller således, at de overlader det til medlemsstaterne at vælge, om denne periode skal være løbende eller fast? 2. Såfremt disse bestemmelser skal fortolkes således, at de indfører et krav om en løbende referenceperiode, berører den mulighed for at fravige artikel 16, litra b), der åbnes med artikel 17, da ikke blot referenceperiodens varighed, men også dens løbende karakter?	Beskæftigelsesministeriet	GA	28.02.19